Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

21. juuni 2017 *

Eelotsusetaotlus — Sotsiaalkindlustus — Määrus (EÜ) nr 883/2004 — Artikkel 3 — Perehüvitised — Direktiiv 2011/98/EL — Artikkel 12 — Õigus võrdsele kohtlemisele — Kolmanda riigi kodanik, kellel on ühtne luba

Kohtuasjas C-449/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Corte d'appello di Genova (Genova apellatsioonikohus, Itaalia) 8. juuli 2016. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 5. augustil 2016, menetluses

Kerly Del Rosario Martinez Silva

versus

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

Comune di Genova,

EUROOPA KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja president A. Prechal, kohtunikud A. Rosas ja E. Jarašiūnas (ettekandja),

kohtujurist: E. Tanchev,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— Martinez Silva, esindajad: *avvocato* L. Neri ja *avvocato* A. Guariso,

— Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

— Euroopa Komisjon, esindajad: D. Martin ning C. Cattabriga,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määrust (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide kooskõlastamise kohta (ELT 2004, L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72; ning parandus ELT 2004, L 200, lk 1), nii nagu seda on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 988/2009 (ELT 2009, L 284, lk 43) (edaspidi „määrus nr 883/2004“) artikli 3 lõike 1 punktis j ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/98/EL artikli 12 lõike 1 punktis e kolmandate riikide kodanikele liikmesriigis elamist ja töötamist võimaldava ühtse loa taotlemise ühtse menetluse ning liikmesriigis seaduslikult elavate kolmandatest riikidest pärit töötajate ühiste õiguste kohta (ELT 2011, L 343, lk 1).

2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluses, milles on vastamisi ühelt poolt Kerly Del Rosario Martinez Silva ja teiselt poolt Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (Itaalia riiklik sotsiaalkindlustusamet) ning Comune di Genova (Genova omavalitsusüksus, Itaalia) ja milles vaieldakse niisuguse taotluse rahuldamata jätmise üle, millega paluti vähemalt kolme alaealise lapsega peredele mõeldud toetust (edaspidi „kolmelapselise pere toetus“).

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Vastavalt nõukogu 25. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/109/EÜ pikaajalistest elanikest kolmandate riikide kodanike staatuse kohta (ELT 2004, L 16, lk 44) artikli 2 punktile g on „pikaajalise elaniku EL elamisluba“ asjaomase liikmesriigi väljaantud elamisluba direktiivis ette nähtud pikaajalise elaniku staatuse andmise kohta.

4 Direktiivi 2011/98 artiklis 2 „Mõisted“ on sätestatud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) „kolmanda riigi kodanik“ – isik, kes ei ole liidu kodanik ELi toimimise lepingu artikli 20 lõike 1 tähenduses;

b) „kolmandast riigist pärit töötaja“ – kolmanda riigi kodanik, kes on lubatud liikmesriigi territooriumile, elab seal seaduslikult ja kellele on antud luba selles liikmesriigis töötada tasulise suhte raames siseriikliku õiguse või tava kohaselt;

c) „ühtne luba“ – liikmesriigi ametiasutuste väljastatud elamisluba, mis võimaldab kolmanda riigi kodanikul asjaomase liikmesriigi territooriumil töötamise eesmärgil seaduslikult elada;

[…]“

5 Selle direktiivi artikli 3 „Reguleerimisala“ lõikes 1 on sätestatud:

„Käesolevat direktiivi kohaldatakse:

[…]

c) kolmandate riikide kodanike suhtes, kes on liikmesriiki lubatud töö eesmärgil liidu või siseriikliku õiguse alusel.“

6 Selle direktiivi artiklis 12 „Õigus võrdsele kohtlemisele“ on ette nähtud:

„1. Artikli 3 lõike 1 punktides b ja c osutatud kolmandatest riikidest pärit töötajaid koheldakse võrdselt selle liikmesriigi kodanikega, kus nad elavad, järgmistes valdkondades:

[…]

e) sotsiaalkindlustusliigid, mis on kindlaks määratud määrusega (EÜ) nr 883/2004;

[…]

2. Liikmesriigid võivad võrdset kohtlemist piirata järgmiselt:

[…]

b) piirates lõike 1 punkti e alusel kolmandatest riikidest pärit töötajatele antud õigusi, kuid mitte piirates neid õigusi nendele kolmandatest riikidest pärit töötajatele, kellel on töökoht või kes on töötanud vähemalt kuus kuud ja on registreeritud töötutena.

Lisaks võivad liikmesriigid otsustada, et lõike 1 punkti e ei kohaldata perehüvitiste osas nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kellel ei ole luba töötada liikmesriigis rohkem kui kuus kuud, nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kellel on luba õpinguteks, või nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kellel on lubatud töötada viisa alusel;

[…]“

7 Määruse nr 883/2004 artikli 1 punkti z kohaselt tähistab mõiste „perehüvitised“ kõiki mitterahalisi või rahalisi hüvitisi perekulude katteks, välja arvatud määruse I lisas nimetatud ülalpidamistoetuse ning spetsiaalsete sünnitus- ja lapsendamistoetuste ettemaksed.

8 Määruse artikli 3 lõike 1 punktis j on ette nähtud, et määrust kohaldatakse kõigi õigusaktide suhtes, mis reguleerivad perehüvitisi. Sama määruse artikli 5 punkti a järgi ei kohaldata seda määrust sotsiaalega arstiabi suhtes.

Itaalia õigus

9 Eelotsusetaotlusest nähtub, et vastavalt 29. detsembri 1998. aasta seaduse nr 448 artiklis 65 stabiliseerimise- ja arengu eesmärgil kehtestatud riiklikud rahastamismeetmed (legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo) artiklis 65 sätestatule (*Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana*, edaspidi „*GURI*“ nr 210 regulaarne lisa, 29.12.1998; edaspidi „seadus nr 448/1998“) saavad kolmelapselise pere toetust vähemalt kolme alla 18-aastase lapsega perekonnad, kelle sissetulek jääb allapoole teatavat piiri (2014. aastal oli see piir 25 384,91 eurot). 2014. aastal oli kõnealuse toetuse igakuine summa 141,02 eurot.

10 Kolmelapselise pere toetust võisid algselt saada üksnes Itaalia kodanikud, 2000. aastal laiendati selle saamise õigust liidu kodanikele, seejärel laiendati seda 2007. aastal poliitilistele põgenikele või täiendava kaitse saanud isikutele ning viimaks laiendati seda pikaajalise elamisloaga isikutele ja liidu kodanike peredele vastavalt artiklile 13 6. augusti 2013. aasta seaduses nr 97 nende kohustuste täitmiseks, mis tulenevad Itaaliale kuulumisest Euroopa Liitu: Euroopa seadus 2013 (legge n. 97 – Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione europea – Legge europea 2013) (*GURI* nr 194, 20.8.2013).

11 Direktiivi 2011/98 ülevõtmiseks liikmesriigi õigusesse võeti vastu 4. märtsi 2014. aasta seadusandlik dekreet nr 40 direktiivi 2011/98/EL rakendamise kohta (decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro) (*GURI* nr°68, 22.3.2014), millega kehtestati „ühtne tööluba“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

12 Kolmanda riigi kodanik Kerly Del Rosario Martinez Silva elab Comune di Genovas (Genova omavalitsusüksus) ja tal on ühtne tööluba, mille kestus ületab kuut kuud. Ta on kolme alla 18-aastase lapse ema ja tema sissetulek jääb allapoole seaduses nr 448/1998 ette nähtud alampiiri, nii et ta taotles 2014. aastal kolmelapselise pere toetust, mille andmisest keelduti, sest tal ei olnud pikaajalise elaniku EL elamisluba.

13 Ta esitas seejärel Tribunale di Genovale (Genova kohus, Itaalia) tsiviilkorras hagi Comune di Genova (Genova omavalitsusüksus) vastu diskrimineerimise tõttu ning INPSi vastu 1833,26 euro väljanõudmiseks 2014. aasta eest ning nõudega tunnustada selle toetuse saamise õigust järgmistel aastatel; hageja väidab sellega seoses, et toetuse andmisest keeldumine oli vastuolus direktiivi 2011/98 artikliga 12. Need nõuded jäeti 18. augusti 2015. aasta määrusega rahuldamata põhjendusega, et määruse nr 883/2004 sätted, millele tugineti, olid puhtprogrammilised ning et see määrus ei näinud ette, et elatis kuuluks üldsuse kanda jäävate sotsiaalkindlustushüvitiste hulka ning et ei olnud tõendatud, et Kerly Del Rosario Martinez Silva oli elanud Itaalias seaduslikult vähemalt viis aastat.

14 Corte d’appello di Genova (Genova apellatsioonikohus, Itaalia), kellele oli esitatud apellatsioonkaebus, märgib, et tal on kahtlusi küsimuses, kas seaduse nr 448/1998 artikkel 65 on liidu õigusega kooskõlas, sest see säte ei võimalda ühtset luba omaval kolmanda riigi kodanikul saada kolmelapselise pere toetust, mis on vastuolus direktiivi 2011/98 artiklis 12 sätestatud võrdse kohtlemise põhimõttega.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib esmalt, et kolmelapselise pere toetus on rahaline hüvitis, mis on mõeldud kompenseerima pere ülalpidamiskulusid ja mida antakse peredele, kel on seda eriti vaja, arvestades laste arvu ja majanduslikku olukorda. See hüvitis tundub selle kohtu arvates kuuluvat määruse nr 883/2004 artikli 3 lõike 1 punktis j silmas peetud hüvitiste hulka, arvestades, et tegemist ei ole elatise ettemaksega ega ka määruse I lisas käsitletuga.

16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab 24. aprilli 2012. aasta kohtuotsusele Kamberaj (C-571/10, EU:C:2012:233), väljendades seejärel seisukohta, et ükski direktiivi 2011/98 artikli 12 lõike 2 punktis b ette nähtud võrdse kohtlemise põhimõtte piirangutest ei ole põhikohtuasjas kohaldatav, sest Itaalia Vabariik ei ole soovinud tugineda selles sättes ette nähtud võimalusele nimetatud põhimõtte kohaldamist piirata ning et lisaks sellele ei ole Kerly Del Rosario Martinez Silva üheski selle sätte teises lõigus nimetatud olukordadest, kuivõrd tal on ühtne luba, mille kestus ületab kuut kuud. See kohus on seisukohal, et huvitatud isik kuulub seega nende isikute hulka, kelle suhtes on võrdse kohtlemise põhimõte kohaldatav.

17 Neil asjaoludel otsustas Corte d’appello di Genova (Genova apellatsioonikohus) kohtuasjas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas selline hüvitis, nagu on ette nähtud seaduse nr 448/1998 artiklis 65, nimelt „vähemalt kolme alaealise lapsega perede toetus“, on määruse nr 883/2004 artikli 3 lõike 1 punkti j tähenduses perehüvitis?

2. Jaatava vastuse korral: kas võrdse kohtlemise põhimõttega, mis on ette nähtud direktiivi 2011/98/EL artikli 12 lõike 1 punktis e, on vastuolus sellised õigusnormid nagu Itaalia sätted, mille kohaselt kolmanda riigi töötajal, kellel on „töötamisõigust andev ühtne luba“ (mille kehtivusaeg on pikem kui kuus kuud), ei ole võimalik saada „vähemalt kolme alaealise lapsega perede toetust“, kuigi ta elab koos kolme või enama alaealise lapsega ning tema sissetulek jääb alla seaduses ette nähtud piiri?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

18 Nende kahe küsimusega, mida tuleb käsitleda koos, palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 2011/98 artiklit 12 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugused õigusnormid nagu on põhikohtuasjas kõne all, mille kohaselt kolmanda riigi kodanik, kellel on ühtne luba selle direktiivi artikli 2 punkti c mõttes, ei või saada niisugust toetust nagu seadusega nr 448/1998 kehtestatud kolmelapselise pere toetus.

19 Kuivõrd direktiivi 2011/98 artikli 12 lõike 1 punktis e on ette nähtud, et selle direktiivi artikli 3 lõike 1 punktides b ja c silmas peetud töötajaid, kes on pärit kolmandatest riikidest, tuleb kohelda elukohaliikmesriigi kodanikega võrdselt, mis puudutab sotsiaalkindlustusliike, mis on kindlaks määratud määrusega (EÜ) nr 883/2004, siis tuleb esimesena analüüsida, nii nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus selle välja pakkus, kas niisugune hüvitis nagu kolmelapselise pere toetus kujutab endast sotsiaalkindlustushüvitist, mis kuulub määruse artikli 3 lõike 1 punktis j käsitletud perehüvitiste hulka või on – nagu seda väidab Itaalia valitsus – tegemist sotsiaalabiga, mis on selle määruse artikli 3 lõike 5 punkti a alusel määruse kohaldamisalast välja jäetud.

20 Selle kohta olgu meenutatud, et nagu Euroopa Kohus on korduvalt otsustanud seoses nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrusega (EMÜ) nr 1408/71, sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes (EÜT 1971, L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35), eristatakse määruse nr 883/2004 kohaldamisalast välja jäävaid ja sinna kuuluvaid hüvitisi sisuliselt iga hüvitise moodustavate koostisosade alusel, eelkõige tuginedes hüvitise eesmärgile ja andmise tingimustele, mitte aga asjaolule, kas siseriiklikus õiguses loetakse hüvitis sotsiaalkindlustushüvitisteks või mitte (vt selle kohta eelkõige kohtuotsus, 16.7.1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punkt 14; 20.1.2005, Noteboom, C-101/04, EU:C:2005:51, punkt 24, ning 24.10.2013, Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, punkt 28). Hüvitist saab pidada sotsiaalkindlustushüvitiseks, kui seda antakse hüvitisesaajatele seaduses määratletud olukorra alusel, isiku vajadusi konkreetselt hindamata, ning kui see on seotud ühega riskidest, mis on määruse nr 883/2004 artikli 3 lõikes 1 otseselt loetletud (vt selle kohta eelkõige kohtuotsused, 16.7.1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punkt 15; 15.3.2001, Offermanns, C-85/99, EU:C:2001:166, punkt 28, ning 19.9.2013, Hliddal ja Bornand, C-216/12 ja C-217/12, EU:C:2013:568, punkt 48).

21 Euroopa Kohus on juba täpsustanud, et hüvitise liigitamisel sotsiaalkindlustushüvitiseks ei oma tähtsust, kuidas hüvitist rahastatakse ega muu hulgas ka asjaolu, et selle saamine ei sõltu mingist sissemaksekohustusest (vt selle kohta kohtuotsused, 16.7.1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punkt 21; 15.3.2001, Offermanns, C-85/99, EU:C:2001:166, punkt 46 ning 24.10.2013, Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, punkt 32).

22 Asjaolu, et hüvitist antakse või selle andmisest keeldutakse vastavalt sissetulekule ja laste arvule, ei tähenda, et selle andmine sõltuks individuaalsest hinnangust taotleja vajadustele –, mis on sotsiaalabi tunnus –, kuivõrd tegemist on objektiivsete ja õiguslikult määratletud kriteeriumidega, mis täidetuse korral annavad õiguse saada nimetatud toetust ilma et pädev asutus võiks arvesse võtta muid isiklikke asjaolusid (vt selle kohta kohtuotsus, 16.7.1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punkt 17). Sotsiaalkindlustushüvitistena tuleb seega käsitada hüvitisi, mida antakse automaatselt peredele, mis vastavad teatavatele objektiivsetele kriteeriumidele, mis seonduvad eelkõige pere suuruse, sissetuleku ja

kapitalivaruga, ilma et hinnataks individuaalselt ja kaalutlusõiguse alusel isiklikke vajadusi, ning mis on mõeldud perekulude katteks (kohtuotsus, 14.6.2016, komisjon *vs.* Ühendkuningriik, C-308/14, EU:C:2016:436, punkt 60).

23 Mis puudutab küsimust, kas konkreetne hüvitis kuulub määruse nr 883/2004 artikli 3 lõike 1 punktis j silmas peetud perehüvitiste hulka, siis tuleb märkida, et vastavalt selle määruse artikli 1 punktile z tähistab mõiste „perehüvitised“ kõiki mitterahalisi või rahalisi hüvitisi perekulude katteks, välja arvatud määruse I lisas nimetatud ülalpidamistoetuse ning spetsiaalsete sünnitus- ja lapsendamistoetuste ettemaksed. Euroopa Kohus on juba otsustanud, et väljendit „perekonna väljaminekute katmine“ tuleb tõlgendada niisuguses tähenduses, et selle eesmärk on eelkõige avaliku sektori panus perekonna eelarvesse, mis on mõeldud lapse ülalpidamisega seonduvate kulude katmiseks (vt selle kohta kohtuotsus, 19.9.2013, Hliddal ja Bornand, C-216/12 ja C-217/12, EU:C:2013:568, punkt 55 ning seal viidatud kohtupraktika).

24 Mis puudutab põhikohtuasjas vaatluse all olevat hüvitist, siis tuleneb Euroopa Kohtule esitatud toimikust esiteks, et kolmelapselise pere toetust makstakse toetusesaajatele, kes on seda taotlenud, sest seaduse nr 448/1998 artiklis 65 ette nähtud alaealiste laste arvuga seotud tingimus ja sissetulekutingimus on täidetud. Seda hüvitist antakse seega õiguslikult määratletud olukorra alusel, ilma et hinnataks individuaalselt ja kaalutlusõiguse alusel taotleja isiklikke vajadusi. Teisalt kujutab kolmelapselise pere toetus endast rahasummat, mis makstakse igal aastal toetusesaajatele ja mille eesmärk on korvata perekulusid. Tegemist on seega rahalise hüvitisega, mis kujutab endast avaliku sektori panust perekonna eelarvesse, eesmärgiga aidata kanda lapse ülalpidamisega seonduvaid kulusid.

25 Kõigist eelnevalt esitatud kaalutlustest tuleneb, et niisugune toetus nagu kolmelapselise pere toetus on sotsiaalkindlustushüvitis, mis kuulub määruse nr 883/2004 artikli 3 lõike 1 punktis j nimetatud perehüvitiste hulka.

26 Järelikult tuleb teiseks välja selgitada, kas kolmanda riigi kodaniku, kel on ühtne luba direktiivi 2011/98 artikli 2 punkti c mõttes, võib jätta niisuguste riigisiseste õigusnormide alusel, nagu on põhikohtuasjas kõne all, sellise hüvitise saajate hulgast välja.

27 Sellega seoses ilmneb direktiivi 2011/98 artikli 12 lõike 1 punktist e, koostoimes sama direktiivi artikli 3 lõike 1 punktiga c, et muu hulgas peavad selles sättes ette nähtud võrdsest kohtlemisest osa saama kolmanda riigi kodanikud, kes on lubatud liikmesriiki, et nad saaksid seal töötada kooskõlas liidu või riigisisese õigusega. Nii on see kolmanda riigi kodaniku puhul, kellel on ühtne luba kõnealuse direktiivi artikli 2 punkti c mõttes, kuivõrd selle sätte kohaselt võimaldab nimetatud luba sel kodanikul vabalt elada loa väljastanud liikmesriigi territooriumil ja seal töötada.

28 Vastavalt direktiivi 2011/98 artikli 12 lõike 2 punkti b esimesele lõigule võivad liikmesriigid aga piirata artikli 12 lõike 1 punkti e alusel kolmandatest riikidest pärit töötajatele antud õigusi, kuid mitte piirates neid õigusi nende kolmandatest riikidest pärit töötajate osas, kellel on töökoht või kes on töötanud vähemalt kuus kuud ja on registreeritud töötutena. Vastavalt sama direktiivi artikli 12 lõike 2 punkti b teisele lõigule võivad liikmesriigid lisaks otsustada, et selle direktiivi artikli 12 lõike 2 punkti e ei kohaldata perehüvitiste osas nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kellel ei ole luba töötada liikmesriigis rohkem kui kuus kuud, nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kellel on luba õpinguteks, või nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kellel on lubatud töötada viisa alusel.

29 Sarnaselt direktiiviga 2003/109 on ka direktiivis 2011/98 nähtud teatavatele kolmanda riigi kodanikele õigus võrdsele kohtlemisele, mis kujutab endast üldreeglit; ka on seal loetletud, milliseid erandeid liikmesriigid võivad sellest õigusest sätestada. Nendele eranditele saab seega tugineda üksnes siis, kui asjassepuutuva liikmesriigi asutus, kes on pädev direktiivi rakendama, on selgelt öelnud, et neile eranditele võib tugineda (vt analoogia alusel kohtuotsus, 24.4.2012, Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, punktid 86 ja 87).

30 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et Itaalia Vabariik ei ole aga öelnud, et ta kasutab võimalust piirata võrdset kohtlemist direktiivi 2011/98 artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud erandite alusel, sest ta ei ole niisugust soovi mitte mingil moel väljendanud. Itaalia õigusnorme, mis piiravad kolmelapselise pere toetuse andmist, mis puudutab pikaajalise elamisloaga kolmanda riigi kodanikke ja liidu kodanike perekondi – olgugi, et need normid on vastu võetud enne kõnesoleva direktiivi ülevõtmist riigisisesesse õigusse, nagu ilmneb eelotsusetaotluse punktidest 10 ja 11 – ei saa pidada niisuguseid võrdse kohtlemise õiguse piiranguid rakendavaks, mida liikmesriigid võivad sama direktiivi alusel kehtestada.

31 Sellest järeldub, et kolmanda riigi kodanikku, kellel on ühtne luba direktiivi 2011/98 artikli 2 punkti c mõttes, ei või jätta riigisiseste õigusnormide kohaselt välja niisuguse hüvitise saajate hulgast nagu kolmelapselise pere toetus.

32 Eelnevalt esitatud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimustele vastata, et direktiivi 2011/98/EL artiklit 12 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugused õigusnormid, nagu on põhikohtuasjas kõne all ja mille kohaselt kolmanda riigi kodanik, kellel on ühtne luba selle direktiivi artikli 2 punkti c mõttes, ei või saada niisugust toetust nagu seadusega nr 448/1998 kehtestatud kolmelapselise pere toetus.

Kohtukulud

33 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (seitsmes koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/98/EL kolmandate riikide kodanikele liikmesriigis elamist ja töötamist võimaldava ühtse loa taotlemise ühtse menetluse ning liikmesriigis seaduslikult elavate kolmandatest riikidest pärit töötajate ühiste õiguste kohta artiklit 12 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugused õigusnormid, nagu on põhikohtuasjas kõne all ja mille kohaselt kolmanda riigi kodanik, kellel on ühtne luba selle direktiivi artikli 2 punkti c mõttes, ei või saada niisugust toetust nagu 23. detsembri 1998. aasta seadusega nr 448 stabiliseerimise- ja arengu eesmärgil kehtestatud riiklikud rahastamismeetmed (legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo) kehtestatud vähemalt kolme alaealise lapsega peredele mõeldud toetus.

Allkirjad